

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

«El treball no ha de perjudicar mai la salut»

Aquest dissabte dia 7 d'octubre se celebra la Jornada Mundial pel Treball decent, una iniciativa que l'Església acull especialment a través de la plataforma «Església pel Treball Decent», juntament amb moltes altres entitats vinculades amb el món del treball. El lema d'enguany de la jornada és «El treball no ha de perjudicar mai la salut».

La Doctrina Social de l'Església, des de finals del segle XIX, s'ha fet ressò de la importància del treball com a significació de la vida humana, un treball que ha de ser realitzat segons els criteris de la justícia que cerca el bé de la persona en benefici de la societat. Els diversos papes al llarg dels segles XIX i XX han dedicat sovint la seva paraula a demanar precisament un treball digne que ajudi a viure la condició de fill de Déu, amb tots els drets i deures inherents a la persona. Darrerament, el papa Francesc, l'any 2015, afirmava que: «no hi ha pitjor pobresa material que la que no permet a la gent guanyar-se el pa privant-la d'exercir el dret al treball».

Aquest any 2023 la jornada se centra en un aspecte important que ha d'acompanyar el treball, com és la salut i la seguretat dels treballadors en l'exercici del seu ofici o feina. Francesc ens recorda que: «el treball és allò que fa l'home semblant a Déu, perquè amb el treball l'home és un creador, és capaç de crear». Si l'ésser humà esdevé col·laborador amb Déu en l'obra de la creació, queda clar que ha de gaudir de les condicions necessàries per a poder exercir aquesta missió tan noble i elevada en la seva dignitat.

Quan els cristians parlem de salut ho fem en un doble sentit, per una banda, la salut física i, per l'altra, la salut espiritual. Una i altra han d'anar sempre en autèntica correlació. Malauradament, encara hi ha milions de persones que no tenen accés al treball decent i que es veuen abocades a acceptar treballs sense les condicions més indispensables per al seu exercici. Això comporta que visquin en situacions de precarietat i de vulnerabilitat física. I això que pateixen moltes fa-

mílies afecta també col·lectius concrets com, per exemple, les dones o els treballadors que pateixen problemes de salut mental per la incapacitat de sortir-se'n d'aquesta espiral de patiment. Precisament, un informe acabat d'elaborar per ESADE cita el benestar mental com una de les causes principals que mouen les persones a canviar de feina o abandonar el lloc de treball.

Aquestes situacions humanes que generen dificultats, frustrations i empobriment, difícilment ajuden les persones a viure la seva dimensió espiritual, la salut més íntima a través de la qual ens reconeixem fills de Déu, germans els uns dels altres, i col·laboradors en l'obra, no només de la creació, sinó també de la salvació i redempció de la humanitat.

És per això que els cristians, de temps, estem compromesos a través de tantes organitzacions i institucions eclesiamentals en la defensa de la dignitat del treball i les seves condicions saludables, en la reivindicació dels drets humans més elementals i necessaris, i en la dedicació seria i responsable per ajudar a millorar les condicions de vida de les persones i les famílies, en el desenvolupament de programes d'acció per acompanyar aquestes realitats dures i en la promoció de la persona perquè pugui esdevenir protagonista de la seva història.

Agraïxo, una vegada més, en nom de l'Església diocesana, la dedicació i el treball de tantes persones que fan possible aquesta presència d'Església en les realitats de les perifèries existencials i laborals de l'ésser humà. I els animo a continuar en aquesta missió d'Església que ha d'ajudar a dignificar la vida de les persones segons el projecte i la voluntat de Déu.

ENTREVISTA

Escolanes
a Montserrat

MIREIA GONZÁLEZ ESPELT

L'Escolania de Montserrat ha creat un nou cor de cambra que formen 29 noies i noies, l'*Schola Cantorum*. Es tracta d'un cor no-professional i els seus membres —que són igualment escolans i escolanes— tenen entre 17 i 24 anys, i van vestits amb saia i roquet. Canten un cap de setmana al mes i, quan ho fan, l'Escolania tradicional descansa. La Mireia González és una de les 14 noies del cor; asegura que formar-ne part «és un regal immens», perquè representa «una ocasió enorme per créixer i desenvolupar-se professionalment, humanament i espiritualment; no puc evitar sentir-me privilegiada i molt agraïda».

Com neix la teva relació amb Montserrat?

A través de la meva mare, que quan només tenia 15 anys ja va participar a les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. Des de llavors, Montserrat s'ha convertit en una segona casa per a tota la meva família. Tinc dos germans que són antics escolans i un que encara hi és. Montserrat sempre ha estat un lloc on se m'acull en tot moment i on creix una excepcionalitat que no trobo en lloc més.

Què és per a tu la música?

Per a mi, la música sempre ha estat la relació entre allò palpable, concret, i allò que s'escapa de les mans. Una via molt gran d'expressió, però també molt excepcional. A més, per a mi Déu és sinònim, d'entre moltes coses, de bellesa. Quan un canta, desliga allò que porta dins, estableix un pont entre el palpable i el misteri, i a més participa d'una bellesa que és donada. Per tant, el cant per a mi sempre ha implicat un diàleg directe amb Déu.

L'entrada al cor et farà créixer en la fe?

Tant de bo sigui així! Crec que tot apunta a que sí. Sempre que he viscut el cant com una proposta que transcendeix i que parla no únicament de la música en si, sinó que es presenta com un servei; el cant creix. El sentit creix. I a Montserrat la música es proposa d'aquesta manera.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Una referència exemplar

L'avi havia estat una persona socialment inquieta, militant en moviments catòlics de joves obrers, compromès sindicalment en èpoques d'escassa llibertat i respecte de les llibertats individuals i col·lectives. Una militància arrelada en una fe profunda, treballada i compromesa. Ara, ja gran, segueix fidel a les seves convicions i no se'n està de comentar l'actualitat i d'opinar davant del que ell considera escassa consciència social de moltes persones i de moltes institucions.

El moviment eclesial, al que pertanyia en la seva joventut, li havia donat una formació social, profundament arrelada en el seguiment de Jesús, en la pràctica sagamental i la pregària. La reunió de l'equip era l'activitat central en la qual s'analisava la realitat personal i social a la llum de l'Evangeli i es definien les respostes cristianes a la diversitat de problemes i situacions que es vivien en la pluralitat d'àmbits de la vida: família, món laboral, vi-

da de fe, estudis, compromís cristians...

Explica als seus nets que el treball és un servei a les persones, una contribució a l'obra de la creació perquè no hem d'oblidar que hem estat creats a imatge de Déu, creador, per contribuir a la creació divina. És, doncs, també un deure. «De fet, quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta norma: «Qui no vulgui treballar, que no mengi»» (2Tc 3,10). El treball enalteix els talents, els dons, que Déu ens ha donat i és contribució a l'obra redemptora. La persona, servint a la comunitat humana amb el seu treball, ha de poder afrontar el sosteniment de les seves necessitats i les dels seus amb un salari just.

«El sou que heu defraudat als treballadors que us segaven els camps clama al cel; i el clam dels segadors ha arribat fins a les orelles del Senyor de l'univers» (Jm 5,4). La fidelitat de l'avi, a l'Evangeli, el seu compromís cristià, és referent exemplar.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Orar con María

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

A finales de junio supimos que el día 22, el Dicasterio para las Causas de los Santos declaraba que Lucía de Fátima había vivido las virtudes en grado heroico. La gracia de Dios la condujo durante su vida y ella correspondió. En Fátima en compañía de sus primos, los santos Francisco y Jacinta, recibió la impresionante gracia de ver y hablar con la Virgen. En una de las cartas que Lucía escribió, podemos leer que María les encomendó que rezaran el rosario, pero aún más, ella afirma que la Virgen rezaba con ellos.

Ayer, en el día de la fiesta litúrgica de la Virgen del Rosario, nos acercamos con afecto y devoción a nuestra madre María; a ella le dedicamos todo el mes de octubre con el rezo del Rosario.

Remarcando esta devoción, el Papa en una carta a los fieles (25.04.20), nos proponía que «redescubramos la belleza de rezar el Rosario en casa. Ustedes —decía— pueden elegir, según la situación, rezarlo juntos o de manera personal, apreciando lo bueno de ambas posibilidades. Pero, en cualquier caso, hay un secreto para hacerlo: la sencillez».

Con el Rosario en la mano, se trata de «contemplar juntos el rostro de Cristo con el corazón de María, nuestra Madre».

También, durante este mes, a la intercesión de María Madre de la Iglesia, «confiamos los trabajos de la Asamblea y la continuación de nuestro empeño por una Iglesia sindical». (Prólogo del *Instrumentum laboris*).

Lectures
de la missa
diària
i santoral

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Jo 1,1-2.11 / Sl: Jo 2 / Lc 10,25-37]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 – Roma, 1609), prev., fund. Sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dimarts

[Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana. Sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dimecres

[Jo 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg, fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851). Sant Germà, bisbe i mr. Sant Joan XIII, papa (1958-1963).

12. □ Dijous

[1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó. Sant Serafí de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Divendres

[Jl 1,13-15;2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Dissabte

[Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr. Sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4,12-14;19-20 / Mt 22,1-14 (o bé: Mt 22,1-10)]. **Mare de Déu de la Bonanova.** Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelita i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. ¿Què podia fer per ella que no ho hagi fet? ¿Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaran, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

Salm responsorial (79)

R. La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

Un cep vau portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfullí qualsevol vienant? / Hi entren els senglars a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipos (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardrà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

• Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdotes i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envia més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters?» Li responden: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li dominen els fruits al temps de la verema». Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña. Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecavó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cavó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

Salmo responsorial (79)

R. La viña del Señor es la casa de Israel.

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios del universo, restáranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

• Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «Escuchad otra parábola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos, envió sus criados a los labradores para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearon. Envió de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: "Tendrán respeto a mi hijo". Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: "Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia". Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?». Le contestan: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo». Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: "La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente"? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos».

COMENTARI

La vinya del Senyor, és el seu poble estimat

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Tant el profeta Isaïes, com el mateix Jesús, amb una imatge clara i ben expressiva, comparen l'amor de Déu pel seu poble escollit i per a tota la humanitat, amb una vinya estimada pel seu amo, que l'ha conreada, i afavorida, perquè doni bons fruits. I es pregunta: «¿Qué podria fer per ella que no ho hagi fet?». Però amb gran decepció constata: «Esperava que li donaria bon raïm, però hi donava raïms agres.

A l'Evangeli, Jesús parla dels vinyaters que no cuiden de la vinya però s'aprofiten d'ella. I quan ve el fill de l'amo el maten per quedar-se ells amb la vinya. I pregunta: «Quan vingui l'amo de la viña, ¿qué farà amb aquells vinyaters? Passarà la vinya a uns altres que li donin fruits.»

La referència és clara i directa als grans sacerdots i als notables del poble, i afirma: «el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar».

Quan escoltem aquesta paràbola de Jesús, cal que ens l'apliquem a nosaltres mateixos, ja que tots tenim diferents missions i responsabilitats en el poble cristià. Ens podem ajudar molt, però també ens podríem fer mal.

La paràbola de la vinya mostra la sol·licitud de Déu per tots els que formem el seu poble, i manifesta la ingratitude, que sovint mostrem envers els grans dons que Déu ens dona.

Tant de bo que aquest retrat del Senyor ens faci reaccionar i canviem la nostra manera d'actuar. Ens pot ajudar, i molt, repassar la nostra història personal i fixar-nos amb tots els dons que Déu ens ha donat al llarg dels anys: la fe, la comunitat cristiana, els bons educadors, les qualitats humanes que hem rebut, les amistats, potser la família, la salut, i tot el que hem pogut realitzar i viure amb l'ajuda de moltes persones que ens han estimat.

¡Retornem cap a la part de Déu! Sant Pau ens diu: «A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, (...) guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.»

El camí de la sinodalitat, que aquests dies es treballa i prega a Roma i arreu del món, ens ha d'ajudar a compartir millor els dons que Déu ens dona, i a ser un vinya que cada dia doni molts i millors fruits d'Amor.

VIDA DIOCESANA

Activitats diocesanes

Dissabte, 7 d'octubre, a les 10 h. Trobada diocesana de catequistes al Centre Borja de Sant Cugat.

Notícies

Dijous, 12 d'octubre, a les 12 h. Missa de la Mare de Déu del Pilar a la Catedral.

Divendres 13 i dissabte 14 d'octubre. Mons. Salvador Cristau participa a la trobada de rectors i formadors de Seminaris a Madrid.

Dissabte 14 d'octubre, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Josep de Terrassa.

Diumenge 15 d'octubre, a les 9 h. Missa al monestir de Carmelites Descalces de Terrassa amb motiu de la festa patronal.

Diumenge 15 d'octubre, a les 18 h. Ordinació presbiteral de Mn. Martí Triquell Garrell a la Catedral.

Concelebraren el rector, l'equip de formadors i diversos preveres. Enquanys, comencen el curs 18 seminaristes.

Missa d'inici de curs de l'Escola Mare de Déu de Montserrat. El dimecres, 27 de setembre, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa d'inici de curs de l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí. La celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere de Rubí i participaren professors, alumnes, personal no docent i famílies.

Ultreia interdiocesana de cursets. El dissabte, 30 de setembre, la casa dels Maristes de Llinars acollí la Ultreia

interdiocesana de Cursos de Crisiandat que inicia el curs en el moviment a les diòcesis on és present.

L'arxiprestat de Montbui-Puiggraciós pelegrina a Montserrat. El dissabte, 30 de setembre, les parròquies de l'arxiprestat de Montbui-Puiggraciós van pelegrinar a Montserrat.

Agenda

Jornades Transmet. Del 20 al 22 d'octubre tindran lloc les XI Jornades Transmet, amb el títol «Ai de mi si no anuncies l'evangeli!», uns dies per descobrir la força transformadora de l'evangeli amb conferències, tallers, i molt més. Inscripcions en el codi QR adjunt.

Inscriu-te aquí

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

CARTA DOMINICAL

«El trabajo no tiene que perjudicar nunca la salud»

Este sábado 7 de octubre se celebra la Jornada Mundial por el Trabajo decente, una iniciativa que la Iglesia acoge especialmente a través de la plataforma «Iglesia por el Trabajo Decente», junto con muchas otras entidades vinculadas al mundo del trabajo. El lema de la jornada de este año es «El trabajo no tiene que perjudicar nunca la salud».

La Doctrina Social de la Iglesia, desde finales del siglo XIX, se ha hecho eco de la importancia del trabajo como dignificación de la vida humana, un trabajo que tiene que ser realizado según los criterios de la justicia que busca el bien de la persona en beneficio de la sociedad. Los diversos papas a lo largo de los siglos XIX y XX han dedicado a menudo su palabra para pedir precisamente un trabajo digno que ayude a vivir la condición de hijo de Dios, con todos los derechos y deberes inherentes a la persona. Últimamente, el papa Francisco, en 2015, afirmaba que: «no hay peor pobreza material que no poder ganarse el pan y ser privado de la dignidad del trabajo».

Este año 2023 la jornada se centra en un aspecto importante que debe acompañar el trabajo, como es la salud y la seguridad de los trabajadores en el ejercicio de su oficio o trabajo. Francisco nos recuerda que: «el trabajo es aquello que hace al hombre parecido a Dios, porque

con el trabajo el hombre es un creador, es capaz de crear». Si el ser humano se hace colaborador de Dios en la obra de la creación, es obvio que tiene que disfrutar de las condiciones necesarias para poder ejercer esta misión tan noble y elevada a su dignidad.

Cuando los cristianos hablamos de salud lo hacemos en un doble sentido, por un lado, la salud física y, por otro, la salud espiritual. Una y otra tienen que ir siempre unidas. Desgraciadamente, todavía hay millones de personas que no tienen acceso al trabajo decente y que se ven abocadas a aceptar trabajos que no ofrecen las condiciones más indispensables para su ejercicio. Esto los lleva a vivir en situaciones de precariedad y de vulnerabilidad física. Y lo que sufren muchas familias afecta también a colectivos concretos como, por ejemplo, a las mujeres o a los trabajadores que sufren problemas de salud mental por la incapacidad de salir de esta espiral de sufrimiento. Precisamente, un informe elaborado por ESADE recientemente cita el bienestar mental como una de las causas principales que mueven las personas a cambiar de trabajo o a abandonar el lugar de trabajo.

Estas situaciones humanas que generan dificultades, frustraciones y empobrecimiento di-

fícilmente ayudan a las personas a vivir su dimensión espiritual, la salud más íntima a través de la cual nos reconocemos hijos de Dios, hermanos los unos de los otros, y colaboradores en la obra, no solo de la creación, sino también de la salvación y redención de la humanidad.

Es por eso que los cristianos, des de siempre, estamos comprometidos a través de tantas organizaciones e instituciones eclesiales en la defensa de la dignidad del trabajo y de sus condiciones saludables, en la reivindicación de los derechos humanos más elementales y necesarios, y en la dedicación seria y responsable para ayudar a mejorar las condiciones de vida de las personas y las familias, desarrollando programas de acción para acompañar estas duras realidades, y en la promoción de la persona para que pueda convertirse en protagonista de su historia.

Agradezco, una vez más, en nombre de la Iglesia diocesana, la dedicación y el trabajo de tantas personas que hacen posible esta presencia de la Iglesia en las realidades de las periferias existenciales y laborales del ser humano. Y les animo a continuar en esta misión de Iglesia que ayuda a dignificar la vida de las personas según el proyecto y la voluntad de Dios.

BISBAT D'TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

